

Arrest

nr. 277 813 van 23 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 november 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 maart 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op X 1997 geboren in X, Irak. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine. U woonde in Hay Ur, te Bagdad.

U werd op 17 maart 2014 ontvoerd in Jamilya. U weet niet wie u ontvoerde en waarom. U gaat ervan uit dat het op financiële motieven gebaseerd was. Op 19 maart 2014 betaalde uw vader 50 000 dollar losgeld, waarna u weer vrij gelaten werd.

U en uw familie werden sinds 2014 onder druk gezet door Asaeb ahl el Haqq. Ze wilden dat u zich aansloot in hun gelederen. Uw vader slaagde er in om dit af te houden met het excuus dat u te jong was. Uw zus, die gehuwd was met een soenniet, werd verplicht om te scheiden door Asaeb Ahl el Haqq. Ze kwam in 2018 tegemoet aan de eis. Aangezien de druk van de groepering te groot werd wilde uw vader dat u het land verliet.

U verliet Hay Ur twee dagen voor uw vertrek uit het land. U ging naar Hilla. Op 1 juli 2019 verliet u Irak legaal naar Turkije. U reisde verder naar Griekenland en u kwam op 14 juli 2019 aan op Kos vanwaar u doorgestuurd werd naar Leros. U diende een verzoek om internationale bescherming in, maar wachtte het resultaat niet af. U bleef een vijftal maanden in Griekenland. U reisde door via de Balkanroute naar België waar u op 19 september 2020 aankwam. U diende op 6 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 augustus 2020 werden uw broer en vader onderweg naar hun werk ontvoerd, vermoedelijk door Asaeb Ahl el Haqq. U denkt dat het te maken heeft met hun deelname aan de protesten in oktober 2019.

In het opvangcentrum leerde u Ab.e.A.(...) kennen. U voelde zich aangetrokken tot hem en op 19 september 2021 verklaarde u uw liefde aan de jongen. U definieert zichzelf als biseksueel. U deelde dit nieuws mee aan uw moeder en aan uw zus die sindsdien al het contact met u verbraken. U weet niet waar uw familie nu is. U dacht dat ze misschien naar Wit-Rusland gegaan waren.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer, een kopie van het proces verbaal in verband met uw ontvoering en een kopie van de scheidingsakte van uw zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden omwille van uw biseksuele geaardheid (CGVS p.12). U kan het CGVS hier niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Vooreerst heeft u tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeld in verband met uw geaardheid (zie vragenlijst cgvs, CGVS p.3). Bij aanvang van het gehoor lichtte u toe dat u bang was en het moeilijk vond om over uw geaardheid te spreken (CGVS p.3). Dit is echter niet het enige element dat u niet waarheidsgetrouw weergaf in uw verklaringen afgelegd tijdens het interview bij de DVZ. U haalde er initieel aan dat u Irak verliet op 2 juli 2019. U zou na een verblijf in Turkije naar Griekenland gegaan zijn en vervolgens gerepatrieerd geweest zijn naar Turkije vanwaar u vrijwillig terugkeerde naar Irak. U verbleef vervolgens nog bijna een jaar in Bagdad. Enkele dagen nadat uw vader en broer ontvoerd werden, verliet u het land opnieuw meer bepaald op 22 augustus 2020 (DVZ vragenlijst vraag 32). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS gaf u aan dat andere Irakezen u gezegd hadden uw verblijf in

Griekenland te verzwijgen. Een advies dat u opvolgde (CGVS p.3). Deze uitleg kan geenszins als een afdoende verschoning worden beschouwd. U werd er immers van bij de aanvang van uw verzoek om internationale bescherming op gewezen dat u steeds de waarheid dient te vertellen. De vaststelling dat u aldus bij uw interview op de DVZ bedrieglijke verklaringen aflegde, werpt een smet op uw algehele geloofwaardigheid.

De vraag werd u dan ook gesteld of u zich het element van uw geaardheid eveneens heeft laten influisteren door de anderen, aangezien u dit niet reeds bij aanvang bij de betreffende instanties kenbaar maakte. U reageerde hierop dat niemand op de hoogte was van uw geaardheid, behalve de jongen met wie u een relatie heeft (CGVS p.3). U kan het CGVS doorheen uw verklaringen echter niet overtuigen dat u daadwerkelijk biseksueel bent, dit gezien onderstaande bevindingen.

U verklaarde dat u zich in Irak op achttien- of negentienjarige leeftijd reeds aangetrokken voelde tot knappe mannen in films of op foto's (CGVS p.13). U durfde hier niets over zeggen, gezien u op de hoogte was van de desastreuze gevolgen dat dit met zich zou meebrengen (CGVS p.13). U hield uw gevoelens dan ook voor uzelf en probeerde ze te onderdrukken (CGVS p.14). Dat u dan tijdens het interview bij de DVZ niet aangaf dat u biseksueel bent, daar u dit element toch aangeeft als de reden waarom er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, is geenszins ernstig.

Uit uw verklaringen blijkt dat u momenteel een relatie zou hebben met een Iraakse jongen Ab.A.A.(...) hebben. De jongen verbleef in hetzelfde opvangcentrum en zo leerde u hem kennen. U bent sinds eind 2020 met de jongen bevriend en in september 2021 heeft u hem uw liefde verklaard (CGVS p.13, p.14). Hoewel u al ongeveer een jaar met de jongen bevriend bent en er nu ook een liefdesrelatie mee zou hebben, kon u bijzonder weinig over hem vertellen. Zo wist u niet zeker vanwaar hij precies afkomstig was. U wist wel dat hij van Bagdad is, maar u bleek aanvankelijk niet te weten van welke wijk, om vervolgens uw verklaringen te wijzigen en aan te geven dat u dacht dat hij van Shaab was. Aangezien uw wijk, Ur, en de wijk Shaab aangrenzende wijken zijn, kan er aangenomen worden dat jullie wel een aantal zaken zouden delen over jullie geboorteregio (CGVS p.18). U antwoordde steeds dat er een kruis over Irak stond. Het behoorde tot het verleden en u wilde er niet meer aan denken (CGVS p.14, p.17). U wist niet waar Ab.(...) naar school ging, of en waar hij werkte. U dacht dat hij een broer en een zus had, maar u had er geen idee van hoe die heten (CGVS p.15, p.16). U vond dat dit u allemaal niet aanging. U vond het niet belangrijk en het interesseerde u niet (CGVS p.18). Meer nog, u wist niet eens of Ab.(...) in Irak al mannelijke partners gehad heeft, om even later opnieuw uw verklaringen aan te passen en op te merken dat u zijn eerste mannelijk lief bent (CGVS p.16). Ook Ab.(...) is biseksueel, volgens uw verklaringen. U stelde dat hij in het opvangcentrum een relatie had met een meisje, een Syrische of een Palestijnse, M.(...) of S.(...) genaamd, ook dit wist u niet (CGVS p.16). Dat u zo weinig informatie heeft over uw partner ondermijnt dan ook ten zeerste de geloofwaardigheid van uw relatie met deze man. Het enige wat u kon vertellen was dat jullie van elkaar houden, een mooie relatie hebben en over alles kunnen praten (CGVS p.15). Voorgaande argumentatie schept wel een ander beeld.

U wilde naar de toekomst kijken en samen met Ab.(...) onder een dak wonen, verder studeren en samen werken, zo zegt u (CGVS p.20). Het hoeft geen betoog dat, om dit enigszins te kunnen realiseren, u en uw partner verblijfsdocumenten nodig hebben. U werd gevraagd waarom Ab.(...) Irak verliet. Ook dat wist u niet (CGVS p.16). Voorts kon u niet vertellen hoe het met zijn verzoek om internationale bescherming stond. U wist dat hij afgewezen was, maar u wist niet welke andere stappen hij genomen had om zijn verblijf te legaliseren. U vindt dit persoonlijk en u wil zich er niet mee bemoeien (CGVS p.15). Aangezien u steeds bleef herhalen dat er een kruis over het verleden staat en jullie naar de toekomst willen kijken, is het primordiaal om jullie verblijfstatus in orde te brengen. De vaststelling dat u geen idee hebt hoe het met Ab.(...) gesteld is op dat vlak, stelt de geloofwaardigheid van jullie relatie ernstig in vraag. Volgens uw verklaringen moest Ab.(...), niet lang nadat u in het opvangcentrum aankwam, het centrum verlaten. Hij ging bij een vriend logeren, een zeker Ay.(...), de familienaam van de jongen was u eveneens onbekend. Ay.(...)woonde initieel in Sint-Niklaas en verhuisde naar Lokeren of Beveren, alweer een grote onbekende in uw verklaringen. U verklaarde hierbij dat A.(...), omwille van de verhuis van Ay.(...), nu in Oostende verblijft. U wist hier dan weer niet bij wie. Hij heeft geen gsm en u kan hem moeilijk bereiken. U ziet hem enkel in het weekend. Jullie spreken via die onbekende vriend af, zo luidde het eerst, om vervolgens wederom uw verklaringen te wijzigen en aan te geven dat jullie contact via Telegram verloopt (CGVS p.20). Dat jullie moeilijk contact kunnen hebben, dan wel enkel via Telegram kunnen hebben kan logischerwijs geenszins verklaren dat u niet eens zou weten bij wie uw partner momenteel verblijft noch weet zou kunnen hebben over zijn huidige verblijfssituatie die, zoals supra reeds aangegeven, een conditio sine qua is om samen een toekomst te kunnen uitbouwen. U complete onwetendheid

dienaangaande en klaarblijkelijke desinteresse hieromtrent ook maar enige informatie te verkrijgen, hypothekeert bijkomende in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Rekening houdende met voorgaande kunnen voorts ook de nodige vragen worden gesteld bij uw beweerde actuele problemen met uw familie nu zij op de hoogte zijn van uw biseksuele geaardheid.

De waarachtigheid van de problemen die u met uw familie stelt te hebben – ze zouden geen contact meer met u willen – worden overigens eens te meer onderuit gehaald, gelet op volgende. U zou twee weken nadat u een relatie begon met Ab.(...) uw familie ingelicht hebben over uw geaardheid, waarop ze het contact met u verbraken (CGVS p.18). Dit is niet alleen hoogst verbazingwekkend, het is bovendien compleet tegengesteld aan uw eerder verklaringen dat er een kruis over Irak stond. U wist bovendien al voordien hoe uw familie ten aanzien van homo-/ biseksualiteit stond. U haalde immers zelf aan dat u voordien nooit hierover sprak met uw familie want u wist dat het voor hen onaanvaardbaar is (CGVS p.19). U werd dan ook gevraagd wat u met deze mededeling wilde bereiken. U wilde dat ze u aanvaardden zoals u was en u zou het mooi en fijn gevonden hebben, zo zegt u (CGVS p.19). Het houdt echter volstrekt geen steek dat u zonder enige aanleiding, en dit amper twee weken nadat u uw relatie zou zijn aangegaan en u dus absoluut nog geen idee had hoe het gaan en of het zou blijven duren, uw familie zou hebben ingelicht over uw geaardheid wetende hoe ze er over denken. Dat u hiertoe overigens zou beslist hebben nog voor u ook maar iets weet over de uitkomst van uw procedure internationale bescherming en uw eventueel mogelijkheid om in België te blijven én aldus zonder meer uw bruggen in Irak zou opblazen, kan geenszins worden aangenomen.

Uit voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u niet alleen wat uw biseksuele geaardheid betreft niet heeft weten te overtuigen doch ook geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u, ingeval van een terugkeer naar Irak, problemen zal kennen met uw familie omwille van uw geaardheid.

U haalde voorts nog aan dat u Irak verlaten heeft omwille van de druk die er op uw familie gezet werd door Asaab Ahl el Haqq. Uw relaas in verband met Asaab Ahl el Haqq kan echter evenmin en loopt bovendien spaak omwille van afwijkende verklaringen. Zo stelde u op de DVZ dat jullie reeds lange tijd onder druk werden gezet door Asaab Ahl el Haqq. Uw vader en uw broer werden op 13 augustus 2020 ontvoerd op weg naar hun werk. U werd hierop naar Hilla gebracht en de militieleden vielen uw huis binnen op zoek naar u (vragenlijst CGVS vraag 5). De ontvoering van uw vader en uw broer alarmeerde uw moeder dat het gevaar in uw hoofde nakend was. Nu kan er aangestipt worden dat in uw aangepaste verklaringen voor het CGVS u reeds in juni 2019 vertrokken bent, een jaar voordat uw vader en broer zouden verdwenen zijn (CGVS p.2). De escalatie in de druk die AEH op uw familie zette, had dus nog niet plaatsgevonden. Zoals hierboven reeds aangehaald kan uw stelling dat u bij de DVZ een andere voorstelling van de feiten gaf 'op aanraden van anderen' geenszins volstaan. U kan bijgevolg ook deze flagrante omgerijmdheden niet rechtvaardigen.

U kan het CGVS er evenmin van overtuigen dat AEH u verplicht wilde rekruteren. Volgens uw verklaringen werden uw vader en uw broer vaak aangesproken door de militie met de vraag of u zich zou aansluiten. U heeft er geen idee van wanneer ze voor de eerste keer langskwamen (CGVS p.21). U weet ook niet hoe vaak of hoe regelmatig uw familie deze vraag gesteld werd (CGVS p.21). U verklaarde dat uw familie te boek stond als open-minded en niet echt gelovig, elementen waardoor AEH jullie niet hoog in het vaandel droeg. De vraag kan dan ook gesteld worden waarom AEH zich überhaupt met jullie zou bezighouden en jarenlang moeite zou doen om u in hun gelederen te ontvangen. U verklaarde immers dat heel veel mensen zich vrijwillig aansloten en bereid waren om voor hen te sterven (CGVS p.21). U voegde er nog aan toe dat ze u zouden kunnen brainwashen zodat u een bomgordel zou omdoen en u zichzelf zou opblazen (CGVS p.22). U wist het eigenlijk allemaal niet, u wist niet wat er in hun hoofd omging. Nogmaals, dit houdt geen steek. Gezien heel veel jongeren zich vrijwillig, en zonder dat de militie hiervoor enige moeite moet doen, aansluiten – wat overigens ook blijkt uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd – kan geenszins worden begrepen waarom ze zich jarenlang zoveel moeite zouden getroosten iemand uit een familie, die ze sowieso al niet genegen waren en die al duidelijk had aangegeven geen interesse te hebben, in te lijven én hierbij dan nog de nodige energie aan de dag zouden moeten leggen om deze te brainwashen.

Voorts blijkt dat u sinds 2014 voortdurend thuis was (CGVS p.21). Uw vader slaagde erin hen al die jaren tegen te houden met het excuus dat u te jong was. U was in 2015 echter al achttien jaar oud. De ideale leeftijd dus om het strijdgewoel te vervoegen. Het excuus dat u op dat moment te jong was, is dan ook niet valabel. U heeft verder een oudere broer die in 1991 geboren en in die periode rond de 25 jaar oud

was. Hij werd blijkbaar niet gevraagd zich aan te sluiten, hetgeen toch wel hoogst merkwaardig is. U verklaarde dat uw broer op dat moment aan het werk was en u gewoon thuis zat. De militie wilde een goed beeld van zichzelf scheppen en geen kostwinners voor hun kar spannen. Moest de militie het sinds 2014 effectief op u gemunt hebben is het dan ook niet geloofwaardig dat uw vader erin slaagde om hen gedurende vijf jaar op afstand te houden. U bent zelf nooit aangesproken door de militie in het kader van een verplichtte rekrutering. Het enige wat u persoonlijk ooit eens zou hebben meegemaakt met de militie was dat ze u aanmaanden uw te lange haren te knippen (CGVS p.21). U kan aldus niet aannemelijk maken dat u het risico liep om verplicht te worden u aan te sluiten bij AEH, temeer omdat er uit de beschikbare informatie op geen enkele manier melding wordt gemaakt van dergelijke praktijken (zie supra).

Wat betreft de verdwijning van uw broer en vader kan er verder aangestipt dat u dit linkt aan hun deelname aan de betogingen van oktober 2019. U had op dat moment het land reeds verlaten. De eventuele verdwijning kan dan ook niet met u in verband gebracht worden. Uit niets kan dan ook worden afgeleid dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient te hebben dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Bovendien verschillen ook uw verklaringen aangaande deze gebeurtenis op de DVZ in vergelijking met die op het CGVS, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen weerom ondergraaft. Zo stelde u initieel dat N.(...) had gezien dat uw vader en uw broer door de militie meegenomen werden (vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS stelde u dan weer dat uw broer en uw vader op dezelfde dag werden meegenomen. N.(...) had enkel gezien dat uw vader in een auto geduwd werd. U wist niet of uw broer erbij was (CGVS p.11, p.12). Voorts is het toch merkwaardig dat uw vader en uw broer eenmaal deelnamen aan een betoging in 2019 om een jaar later omwille van deze deelname ontvoerd te worden. U heeft geen idee of uw vader en uw broer in tussentijd problemen gekend hebben (CGVS p.21). U komt bovendien ook niet verder dan het uiten van loutere beweringen hieromtrent die u geenszins weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Het CGVS hecht dan geen geloof aan de ontvoering van uw familieleden.

Wat betreft de scheiding van uw zus stelde u eveneens dat AEH haar hiertoe verplichtte. Ter staving van uw verklaringen hierover legt u een scheidingsakte neer (doc 3). U verklaarde dat uw zus van 2012-2018 gehuwd was met een soenniet. AEH zou druk op het koppel gezet hebben omdat ze u viseren (CGVS p.23). Uit niets blijkt dat de scheiding van uw zus, die u bovendien slechts staft met kopieën, documenten die zonder al te veel moeite vervalst kunnen worden, enigszins verband houdt met u.

U verklaarde eveneens dat u op 17 maart 2014 ontvoerd werd en twee dagen later, na het betalen van het losgeld weer vrijgelaten werd. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen idee heeft wie u ontvoerde. U werd onmiddellijk nadat het geld betaald werd weer vrijgelaten en heeft erna niets meer van uw ontvoerders gehoord. U stelde zelf dat de motivatie om u te ontvoeren puur financieel was. Dit kan dan ook evenmin volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, niet in het minst omdat het bovendien een gebeurtenis betreft die dateert van ruim 5 jaar voor uw vertrek uit Irak – dit volgens uw recente versie van de feiten.

Dit terzijde, u heeft ook over dit gegeven evenmin iets gezegd tijdens uw interview bij de DVZ (vragenlijst CGVS, CGVS p.10). U verklaarde dat uw vader op de dag van de ontvoering of de dag erna klacht ging indienen (CGVS p.10). Dit komt niet overeen met de datum van het proces-verbaal dat u voorlegde, i.c. 19 maart 2014. Dit betreft immers de dag dat u zou zijn vrijgelaten. Waarom uw vader die dag dan klacht zou hebben ingediend is geenszins duidelijk, zeker gezien uw vader nog voor uw vrijlating zou zijn bedreigd. Indien hij klacht zou indienen zouden zowel hij al u worden vermoord, zo stelde u (CGVS, p. 10). Dat u vader aldus na uw vrijlating alsnog het risico zou nemen op een wraakactie naar hem en u toe, snijdt hoegenaamd geen hout.

Dat u een kopie van het proces verbaal voorlegt kan uw verklaringen geenszins ondersteunen. Kopieën hebben immers geen enkele bewijswaarde gezien het feit dat deze makkelijk te vervalsen zijn en de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Bovendien betreft een proces-verbaal louter een weergave van hetgeen iemand ten aanzien van de politie verklaarde, doch dit spreekt zich geenszins uit over de waarachtigheid van de aangehaalde feiten. Het is overigens opmerkelijk te moeten vaststellen dat u niet in staat bleek duidelijk weer te geven wat er precies in het proces-verbaal vermeld staat. Er kan nochtans verondersteld worden dat u wel duidelijk op de hoogte zou zijn van de stukken die u zelf ter staving van uw relaas voorlegt. Tot slot, doch niet in het minst, kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat de bewijswaarde van Iraakse documenten sowieso slechts relatief is, gezien deze makkelijk overal

tegen betaling kunnen verkregen worden. Het mag duidelijk zijn dat de kopie van het proces-verbaal geenszins kan worden beschouwd als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen betreffende uw ontvoering en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit element aldus geenszins kan herstellen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Het proces verbaal en de scheidingsakte werden supra reeds besproken. De kopie van de eerste pagina van uw paspoort is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit en werpt geen ander licht op beoordeling van de door u aangehaalde vluchtmotieven. Kan hier overigens nog worden aan toegevoegd dat ook uw verklaringen over waar uw paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zich momenteel bevinden evenmin overtuigen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op de DVZ dat uw paspoort in de zee gevallen was tussen Turkije en Griekenland en dat uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs nog in Irak lagen (DVZ vragenlijst). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat al uw documenten in de zee gevallen zijn (CGVS p.7). U ging verder en zei dat u niet kon vertellen dat uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs ook in de zee dreven aangezien u de waarheid niet verteld had over Griekenland (CGVS p.7). Dit houdt geen steek, daar u bij de DVZ wel verklaarde dat uw paspoort er over boord is gegaan. U zou bang geweest zijn en u wist niet waarom u al deze bedrieglijke verklaringen aflegde. Het mag duidelijk zijn dat bovenstaande ook geenszins uw geloofwaardigheid ten goede komt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille

van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op hyperlink of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden

echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van bembommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan

90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat

de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

Zo licht hij toe dat hij zijn geaardheid tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet heeft vermeld omdat hij bang was en het moeilijk vond om hierover te spreken. Gelet op de cultuur waaruit hij afkomstig is, is dit volgens hem een geloofwaardige verklaring. Hij benadrukt in dit verband tevens dat niemand op de hoogte is van zijn geaardheid, behalve de jongen met wie hij een relatie heeft en zijn familie in Irak.

Hij klaagt in dit verband ook de omstandigheden aan waarin het interview bij de DVZ wordt gehouden: kort en zonder vertrouwenspersoon of advocaat.

Verzoeker benadrukt voorts dat zijn geaardheid zijn innerlijke gevoel omvat, niet de loutere uiting hiervan naar één persoon toe. Zijn geaardheid kan volgens hem daarom niet worden teruggebracht tot het onderzoek naar de waarachtigheid van zijn relatie met Ab. aan de hand van objectieve parameters, zoals de kennis die hij heeft over zijn partner. Hij geeft aan dat een homoseksuele geaardheid aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoeker blijk geeft van diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht en wijst erop dat het niet evident is om een homoseksuele geaardheid te bewijzen. Hij onderstreept dat het gaat om wat iemand innerlijk voelt, waarbij zijn eigen verklaringen van wezenlijk belang zijn. In dit verband klaagt verzoeker aan dat tijdens zijn persoonlijk onderhoud bijzonder veel nadruk werd gelegd op zijn relatie met Ab. Dit terwijl, zo vervolgt verzoeker, moet worden nagegaan of hij coherente en doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele

bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksuele geaardheid, wat dit voor zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land en hoe de ervaringen volgens zijn relaas in het algemene beeld passen. Door de wijze waarop het onderzoek naar en de beoordeling van een gestelde seksuele gerichtheid werd georganiseerd op het CGVS, werd volgens verzoeker hem niet daadwerkelijk de mogelijkheid geboden om met zijn verklaringen zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken. Hij stelt dat uit een lezing van de notities immers blijkt dat de protection officer amper open vragen heeft gesteld die hem toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, bewustwording, de beleving en de aanvaarding van zijn biseksuele geaardheid, rekening houdend met zijn herkomst uit Irak en de context van de homovijandige cultuur aldaar.

Wat betreft zijn relatie met Ab. benadrukt verzoeker dat de beoordeling hiervan een uiterst subjectief gegeven is en dat het vermeende gebrek aan kennis over Ab. geenszins betekent dat zijn gevoelens ten opzichte van hem niet oprecht zijn. Hij wijst er hierbij op dat hij tijdens zijn gehoor toelichtte hoe hij schoorvoetend een steeds betere band kreeg met Ab. Hij haalt verder aan dat Ab. zelf biseksueel is omdat hij ook een relatie heeft met een vrouw, zij elkaar momenteel minder zien sinds zijn vertrek uit het opvangcentrum en Ab. geen gsm heeft, waardoor hij hem moeilijk kan bereiken.

Verzoeker licht voorts toe dat hij enkel tegen zijn zus had gezegd dat hij een relatie met een jongen had, niet tegen zijn hele familie. Hij stelt dat hij de bereidheid van zijn familie, zijn zus, om hem te aanvaarden voor wie hij was overschatte.

Wat betreft zijn vrees voor Asaeb Ahl al Haq (hierna: AAH), volhardt hij dat hij, in tegenstelling tot zijn oudere broer, de juiste leeftijd had om zich bij hen aan te sluiten. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, was zijn broer de kostwinner van het gezin waardoor verzoeker werd gevisieerd door AAH. Hij herhaalt dat veel jongeren zich gemeld hebben bij AAH en er dus een bepaalde verwachting was om dit te doen. Deze verwachting werd ook geuit ten aanzien van verzoeker, waardoor de weigering hiervan neerkomt op de afwijzing van AAH. Hij herhaalt tevens dat zijn vader hem binnenshuis trachtte te houden om hem ervan te weerhouden in de handen te vallen van AAH; zijn inspanningen waren volgens verzoeker dan ook determinerend voor het – al dan niet – rekruteren van hemzelf.

Verzoeker herhaalt verder dat zijn vader en broer deelnamen aan de betogingen in oktober 2019, wat volgens hem overeenstemt met de weigering van zijn vader om hem te laten rekruteren door AAH. Wat betreft de verschillen in zijn verklaringen afgelegd voor de DVZ en het CGVS, klaagt hij opnieuw de eerder aangehaalde omstandigheden aan waarin het interview bij de DVZ wordt gehouden, waardoor de bewijswaarde van het verslag bij de DVZ uiterst relatief is en niet dienstig is om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ontnemen.

In ondergeschikte orde wijst verzoeker erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus hem ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij licht toe: *“Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Irak louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Irak in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker en zijn seksuele geaardheid.”*

Er worden geen stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 19 augustus 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- UEAA *“Country Guidance Note: Iraq”* van juni 2022 ;
- COI Focus *“Irak – veiligheidssituatie”* van 24 november 2021;
- EUAA *“COI report Iraq: security situation”* van januari 2022.

3.2. Verzoeker maakt op 19 augustus 2022 overeenkomstig voormeld artikel eveneens een aanvullende nota over. Hij legt hierbij tal van foto's neer om zijn homoseksuele geaardheid en zijn relatie met Ab. aan te tonen.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart in geval van terugkeer naar Irak vervolging te vrezen omwille van (i) zijn biseksuele geaardheid en (ii) de militie Asaeb Ahl al Haq (AAH) die hem gedwongen wilde rekruteren.

5.2. In zoverre verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid impliceert dat hij niet alleen op vrouwen maar ook op mannen valt, wijst de Raad op wat volgt.

Een aangevoerde homoseksuele geaardheid wordt aannemelijk geacht wanneer een verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot en voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 8).

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanhaalt dat het niet evident is om een homoseksuele geaardheid te bewijzen.

Een verzoeker om internationale bescherming kan zelden overtuigend bewijs leveren van zijn seksuele gerichtheid. Het betrekken van bepaalde vormen van bewijsmateriaal, zoals bijvoorbeeld rapporten van medisch onderzoek naar een gestelde seksuele gerichtheid en expliciet beeldmateriaal, is ook in strijd met grondrechten en de menselijke waardigheid. Naar zijn aard leent een seksuele geaardheid als asielmotief zich minder voor bewijsvoering: het gaat immers om wat iemand innerlijk voelt.

Het zijn dan ook voornamelijk de verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, die het uitgangspunt vormen voor het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt over zijn ervaringen met betrekking tot zijn homoseksuele geaardheid, eventuele relaties en de eigenheid en beleving van een homoseksuele geaardheid, alsook dat hij bekend is met de situatie van homoseksuelen in zijn land en eventueel ook in België. Wanneer een verzoeker afkomstig is uit een land waar een homoseksuele geaardheid maatschappelijk onaanvaardbaar is of strafbaar is gesteld, mag van een hem tevens worden verwacht dat er sprake is van een (denk)proces waarin hij zich onder andere voor de vraag ziet gesteld wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) van zijn land van herkomst verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 62-66 en UNHCR, Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity, Genève, 2008, nr. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

De door verzoeker bijgebrachte informatie inzake de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming gebaseerd op seksuele geaardheid (verzoekschrift, p. 5, 7-8) ligt in de lijn van het voormelde.

De commissaris-generaal, en bijgevolg de Raad, mag aldus van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als biseksueel verwachten dat hij overtuigend is wat zijn beleving van en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft.

Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht.

Door de wijze waarop het onderzoek naar en de beoordeling van een gestelde seksuele gerichtheid zijn georganiseerd op het CGVS, werd verzoeker daadwerkelijk de mogelijkheid geboden om met zijn verklaringen zijn beweerde homoseksuele gerichtheid aannemelijk te maken. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat de protection officer tijdens het persoonlijke onderhoud van 30 november 2021 herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ervaringen met en beleving van zijn beweerde biseksuele geaardheid, rekening houdend met zijn herkomst uit Irak en de context van een homovijandige samenleving aldaar.

5.3. Uit de bestreden beslissing volgt dat er in casu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde biseksuele geaardheid.

5.4.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal terecht op een probleem van algemene geloofwaardigheid nu verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ geen melding maakte van zijn biseksuele geaardheid.

De uitleg dat verzoeker bang was en het moeilijk vond om te spreken over zijn seksuele gerichtheid, overtuigt in zijn geval niet. Hoewel de gevoeligheid rond het thema van seksuele geaardheid een drempel kan vormen om hierover te spreken, ontslaat dit een verzoeker niet van de plicht om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land om er zijn status van vluchteling te doen erkennen, is vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt immers inherent verbonden.

Zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, verklaarde verzoeker dat hij zich in Irak op achttien- of negentienjarige leeftijd reeds aangetrokken voelde tot knappe mannen in films of op foto's. Verzoeker heeft evenwel zijn gevoelens voor zichzelf gehouden en geprobeerd ze te onderdrukken. Hij heeft hierover dan ook niets gezegd omdat hij wist welke desastreuze gevolgen dat dit met zich zou meebrengen (NOP, p. 13). Door tijdens het interview bij de DVZ niet aan te geven dat hij biseksueel is, terwijl hij dit element bij de CGVS toch aangeeft als de reden waarom hij een vervolgingsvrees koestert, maakt hij zijn voorgehouden seksuele geaardheid bezwaarlijk geloofwaardig, te meer hij kort voor het interview bij de DVZ zijn liefde zou hebben verklaard aan Ab., de jongen die hij in het opvangcentrum had ontmoet, en hij zijn zus – en bij uitbreiding zijn familie in Irak – wel zou hebben ingelicht over deze relatie en zijn geaardheid (NPO, p. 18-19). Indien verzoeker effectief, omwille van zijn herkomst uit Irak en de heersende waarden en normen die hem daar werden opgelegd, zodanige problemen zou hebben om zijn voorgehouden (homoseksuele) gevoelens te uiten, verbaast het ten zeerste dat hij, weerom in het licht van de geldende waarden en normen die hij in Irak meekreeg, er dan totaal geen moeite mee lijkt te hebben om wel zijn familie hierover in te lichten, maar niet de DVZ waar hij een beschermingsverzoek indiende.

Verzoeker werpt in dit verband op dat de verwerende partij verklaringen gebruikt die worden genoteerd zonder de aanwezigheid van een vertrouwenspersoon of raadsman, dat hij de taal niet spreekt en een controle op de manier waarop het gesprek is verlopen nagenoeg onbestaande is.

Dit betoog kan echter niet dienstig worden aangevoerd nu het geen verklaring biedt voor het gegeven dat hij bij de DVZ van zijn biseksuele geaardheid en zijn daaruit voortvloeiende vrees geen melding heeft gemaakt.

Verder wordt erop gewezen dat de asielpcedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegen-sprekelijk debat, noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. De door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ werden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven, hetgeen als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Verzoeker toont verder niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ.

Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze opgetekende verklaringen wel een getrouwe weergave zijn van wat hij heeft gezegd, nu er geen advocaat bij aanwezig was en hij de taal niet spreekt, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Hij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en maakte geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Arabisch aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat in het verslag werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor verzoekers tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen. Verzoeker werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft.

Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt, zoals over zijn beweerde biseksuele geaardheid en de daaruit voortvloeiende vrees.

5.4.2. Op basis van een heel aantal pertinente vaststellingen waarover hij omstandig motiveert, besluit de commissaris-generaal verder dat verzoeker zeer weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de liefdesrelatie die hij beweert te hebben met Ab.: *“Hoewel u al ongeveer een jaar met de jongen bevriend bent en er nu ook een liefdesrelatie mee zou hebben, kon u bijzonder weinig over hem vertellen. Zo wist u niet zeker vanwaar hij precies afkomstig was. U wist wel dat hij van Bagdad is, maar u bleek aanvankelijk niet te weten van welke wijk, om vervolgens uw verklaringen te wijzigen en aan te geven dat u dacht dat hij van Shaab was. Aangezien uw wijk, Ur, en de wijk Shaab aangrenzende wijken zijn, kan er aangenomen worden dat jullie wel een aantal zaken zouden delen over jullie geboorteregio (CGVS p.18). U antwoordde steeds dat er een kruis over Irak stond. Het behoorde tot het verleden en u wilde er niet meer aan denken (CGVS p.14, p.17). U wist niet waar Ab.(...) naar school ging, of en waar hij werkte. U dacht dat hij een broer en een zus had, maar u had er geen idee van hoe die heten (CGVS p.15, p.16). U vond dat dit u allemaal niet aanging. U vond het niet belangrijk en het interesseerde u niet (CGVS p.18). Meer nog, u wist niet eens of Ab.(...) in Irak al mannelijke partners gehad heeft, om even later opnieuw uw verklaringen aan te passen en op te merken dat u zijn eerste mannelijk lief bent (CGVS p.16). Ook Ab.(...) is biseksueel, volgens uw verklaringen. U stelde dat hij in het opvangcentrum een relatie had met een meisje, een Syrische of een Palestijnse, M.(...) of S.(...) genaamd, ook dit wist u niet (CGVS p.16). Dat u zo weinig informatie heeft over uw partner ondermijnt dan ook ten zeerste de geloofwaardigheid van uw relatie met deze man. Het enige wat u kon vertellen was dat jullie van elkaar houden, een mooie relatie hebben en over alles kunnen praten (CGVS p.15). Voorgaande argumentatie schept wel een ander beeld. U wilde naar de toekomst kijken en samen met Ab.(...) onder een dak wonen, verder studeren en samen werken, zo zegt u (CGVS p.20). Het hoeft geen betoog dat, om dit enigszins te kunnen realiseren, u en uw partner verblijfsdocumenten nodig hebben. U werd gevraagd waarom Ab.(...) Irak verliet. Ook dat wist u niet (CGVS p.16). Voorts kon u niet vertellen hoe het met zijn verzoek om internationale bescherming stond. U wist dat hij afgewezen was, maar u wist niet welke andere stappen hij genomen had om zijn verblijf te legaliseren. U vindt dit persoonlijk en u wil zich er niet mee bemoeien (CGVS p.15). Aangezien u steeds bleef herhalen dat er een kruis over het verleden staat en jullie naar de toekomst willen kijken, is het primordiaal om jullie verblijfstatus in orde te brengen. De vaststelling dat u geen idee hebt hoe het met Ab.(...) gesteld is op dat vlak, stelt de geloofwaardigheid van jullie relatie ernstig in vraag. Volgens uw verklaringen moest Ab.(...), niet lang nadat u in het opvangcentrum aankwam, het centrum verlaten. Hij ging bij een vriend logeren, een zeker Ay.(...), de familienaam van de jongen was u eveneens onbekend. Ay.(...)woonde initieel in Sint-Niklaas en verhuisde naar Lokeren of Beveren, alweer een grote onbekende in uw verklaringen. U verklaarde hierbij dat A.(...), omwille van de verhuis van Ay.(...), nu in Oostende verblijft. U wist hier dan weer niet bij wie. Hij heeft geen gsm en u kan hem moeilijk bereiken. U ziet hem enkel in het weekend. Jullie spreken via die onbekende vriend af, zo luidde het eerst, om vervolgens wederom uw verklaringen te wijzigen en aan te geven dat jullie contact via Telegram verloopt (CGVS p.20). Dat jullie moeilijk contact kunnen hebben, dan wel enkel via Telegram kunnen hebben kan logischerwijs geenszins verklaren dat u niet eens zou weten bij wie uw partner momenteel verblijft noch weet zou kunnen hebben over zijn huidige verblijfssituatie die, zoals supra reeds aangegeven, een conditio sine qua is om samen een toekomst te kunnen uitbouwen. U complete onwetendheid dienaangaande en klaarblijkelijke desinteresse hieromtrent ook maar enige informatie te verkrijgen, hypothekeert bijkomende in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

Verzoeker slaagt er niet in deze bevindingen te weerleggen, nu hij zich beperkt tot het louter herhalen van de verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud en de vage stellingen dat hij *“– schoorvoetend – een steeds betere band kreeg met Ab.(...)”* en dat hij *“eerst vertrouwen [moest] voelen, alvorens hij verder durfde te gaan”*. Dat zijn liefdesrelatie met Ab. gaandeweg is gegroeid, neemt immers niet weg dat zijn verklaringen over zijn relatie met hem oppervlakkig bleven.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog lijkt te impliceren dat tijdens het persoonlijk onderhoud bijzonder veel nadruk werd gelegd op zijn relatie met Ab. en niet zozeer op zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen, en de eigenheid van zijn homoseksuele geaardheid, wat dit betekent voor hem en zijn omgeving, kan hij niet worden gevolgd. Zoals reeds vermeld, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt genoegzaam dat er open vragen werden gesteld die verzoeker toelieten uitgebreide en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde biseksuele geaardheid in de context van de Iraakse samenleving (NPO, p. 13-14, 17-19). Verzoekers betoog vindt dan ook geen steun in het administratief dossier.

De Raad benadrukt overigens dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het CGVS kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om de ontdekking en ervaring van zijn homoseksuele geaardheid toe te lichten aangrijpt. Hierbij wijst de Raad erop dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te 'sturen' noch om aan te geven welke informatie hij van verzoeker verwachtte te horen, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift.

Aan de bevinding dat verzoeker niet in staat was doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen over zijn voorgehouden biseksuele geaardheid en dat zijn verklaringen over de relatie met Ab., de enige echte liefdesrelatie die hij beweert te hebben, oppervlakkig bleven, mag een zwaar gewicht worden toegekend. Deze bevinding ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden biseksuele geaardheid.

5.4.3. Verder is het compleet ongeloofwaardig dat verzoeker reeds twee weken nadat hij een relatie begon met Ab., zijn zus – en bij uitbreiding zijn familie – zou hebben ingelicht over zijn geaardheid, te meer hij eerder had verklaard dat er een kruis over Irak stond (NPO, p. 15). De commissaris-generaal bemerkt bovendien terecht dat verzoeker al voordien wist hoe zijn familie ten aanzien van homo-/ biseksualiteit stond: *“U haalde immers zelf aan dat u voordien nooit hierover sprak met uw familie want u wist dat het voor hen onaanvaardbaar is (CGVS p.19). U werd dan ook gevraagd wat u met deze mededeling wilde bereiken. U wilde dat ze u aanvaardden zoals u was en u zou het mooi en fijn gevonden hebben, zo zegt u (CGVS p.19). Het houdt echter volstrekt geen steek dat u zonder enige aanleiding, en dit amper twee weken nadat u uw relatie zou zijn aangegaan en u dus absoluut nog geen idee had hoe het gaan en of het zou blijven duren, uw familie zou hebben ingelicht over uw geaardheid wetende hoe ze er over denken. Dat u hiertoe overigens zou beslist hebben nog voor u ook maar iets weet over de uitkomst van uw procedure internationale bescherming en uw eventueel mogelijkheid om in België te blijven én aldus zonder meer uw bruggen in Irak zou opblazen, kan geenszins worden aangenomen.”* Door louter summier te stellen dat hij de bereidheid van zijn zus en zijn familie om hem te aanvaarden voor wie hij was heeft overschat, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken.

5.4.4. Het geheel van zijn onvolledige, oppervlakkige en opvallende verklaringen, zoals uitgebreid weergegeven in de bestreden beslissing, heeft tot gevolg dat verzoeker een biseksuele geaardheid in de zin van een fundamenteel kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit niet aannemelijk maakt, laat staan de problemen die hij door deze beweerde geaardheid zou hebben gekend.

De fotoreeks bijgebracht middels aanvullende nota waarop verzoeker zou staan afgebeeld met onder meer zijn beweerde vriend Ab., voegt niets wezenlijks toe aan zijn relaas, te meer daar het niet duidelijk is wie deze personen zijn met wie verzoeker op de foto's staat afgebeeld en uit de foto's evenmin kan blijken dat deze beweerde vriend homoseksueel is noch wat verzoekers werkelijke band is met deze persoon of personen, laat staan dat hij met deze Ab. een homoseksuele relatie zou hebben.

Verder merkt de Raad op dat foto's slechts beperkte bewijswaarde hebben daar deze eenvoudig en gemakkelijk kunnen worden geësceneerd en gemanipuleerd en alzo gesolliciteerd van aard (kunnen) zijn. Daar een homoseksuele geaardheid een intrinsiek onderdeel uitmaakt van iemands persoon, vormt het neerleggen van dergelijk beeldmateriaal op zich geen voldoende bewijskrachtig element dat op overtuigende, laat staan doorslaggevende, wijze een voorgehouden geaardheid aannemelijk kan maken. Dit geldt des te meer wanneer dit niet gepaard gaat met doorleefde en geloofwaardige verklaringen over de beweerde geaardheid.

Deze foto's zijn slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn genomen daar ze eenvoudig kunnen worden geësceneerd, geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen worden geverifieerd. Bijgevolg kunnen deze foto's een beweerde homoseksuele relatie met deze persoon op geen enkele wijze onderbouwen.

Gelet op het geheel aan voorgaande bevindingen, het gebrek aan enige objectivering en de zeer geringe bewijswaarde ervan, volstaan dergelijke foto's niet om de geloofwaardigheid van het relaas vast te stellen,

laat staan een beweerde biseksuele geaardheid op overtuigende manier te staven. Wanneer deze stukken, met hun zeer beperkte bewijswaarde, worden meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dan moet de Raad besluiten dat deze niet opwegen tegen het geheel van de voorgaande bevindingen waaruit volgt dat verzoeker middels zijn verklaringen zijn voorgehouden homo-/biseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt, laat staan de problemen die hij door deze beweerde geaardheid zou hebben gekend.

5.5. Verzoeker slaagt er evenmin in zijn vrees voor de militie AAH aannemelijk te maken, zoals omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en te volharden in de geloofwaardigheid van de voorgehouden gedwongen rekrutering door AAH, brengt verzoeker geen concrete en geobjectieerde elementen bij die de desbetreffende pertinente bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten. Met zijn stelling dat hij de juiste leeftijd had om te worden gerekruteerd (verzoekschrift, p. 11), bevestigt verzoeker overigens het volgend motief: *“Uw vader slaagde erin hen al die jaren tegen te houden met het excuus dat u te jong was. U was in 2015 echter al achttien jaar oud. De ideale leeftijd dus om het strijdgewoel te vervoegen. Het excuus dat u op dat moment te jong was, is dan ook niet valabel.”* Waar verzoeker nog opwerpt dat veel jongeren zich hebben gemeld bij AAH waardoor ook van hem werd verwacht om dit te doen, komt hij niet verder dan het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat AAH zijn familie niet hoog in het vaandel droeg. Hij verklaarde immers dat zijn familie gekend stond als open-minded en niet echt gelovig was (NPO, p. 22). De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat – gezien de beschikbare informatie waaruit blijkt dat heel veel jongeren zich vrijwillig bij AAH aansluiten – geenszins kan worden begrepen waarom ze zich jarenlang zoveel moeite zouden getroosten iemand uit een familie, die ze sowieso al niet genegen waren en die al duidelijk had aangegeven geen interesse te hebben, in te lijven én hierbij dan nog de nodige energie aan de dag zouden moeten leggen om deze te brainwashen.

Wat betreft de verdwijning van zijn broer en vader, stipt de commissaris-generaal terdege aan dat deze eventuele verdwijning niet met verzoeker in verband kan worden gebracht. Verzoeker linkt deze verdwijning immers aan hun deelname aan de betogingen van oktober 2019: *“er [zijn] veel mensen die ontvoerd zijn en verdwenen activisten politici deelnemers aan betogingen”* (NPO, p. 21). Verzoeker had op dat moment ook reeds het land verlaten. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden in zijn standpunt dat uit niets kan worden afgeleid dat verzoeker om deze reden het risico loopt te worden vervolgd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hun deelname aan de betoging overeenstemt met de weigering van zijn vader om hem te laten rekruteren bij AAH, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich bedient van loutere a posteriori verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen. Verzoeker blijft hier overigens bij loutere beweringen nu hij geen objectieve elementen aanbrengt ter staving van hun beweerde verdwijning.

Bovendien verschillen zijn verklaringen aangaande deze gebeurtenis op de DVZ in vergelijking met die op het CGVS, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondergraaft. De commissaris-generaal stelt terdege vast: *“Zo stelde u initieel dat N.(...) had gezien dat uw vader en uw broer door de militie meegenomen werden (vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS stelde u dan weer dat uw broer en uw vader op dezelfde dag werden meegenomen. N.(...) had enkel gezien dat uw vader in een auto geduwd werd. U wist niet of uw broer erbij was (CGVS p. 11, p. 12). Voorts is het toch merkwaardig dat uw vader en uw broer eenmaal deelnamen aan een betoging in 2019 om een jaar later omwille van deze deelname ontvoerd te worden. U heeft geen idee of uw vader en uw broer in tussentijd problemen gekend hebben (CGVS p.21). (...) Het CGVS hecht dan geen geloof aan de ontvoering van uw familieleden.”*

De commissaris-generaal stelt verder ook volgende incoherenties vast in verzoekers verklaringen: *“Zo stelde u op de DVZ dat jullie reeds lange tijd onder druk werden gezet door Asaeb Ahl el Haqq. Uw vader en uw broer werden op 13 augustus 2020 ontvoerd op weg naar hun werk. U werd hierop naar Hilla gebracht en de militieleden vielen uw huis binnen op zoek naar u (vragenlijst CGVS vraag 5). De ontvoering van uw vader en uw broer alarmeerde uw moeder dat het gevaar in uw hoofde nakend was. Nu kan er aangestipt worden dat in uw aangepaste verklaringen voor het CGVS u reeds in juni 2019 vertrokken bent, een jaar voordat uw vader en broer zouden verdwenen zijn (CGVS p.2). De escalatie in de druk die AEH op uw familie zette, had dus nog niet plaatsgevonden.”*

In de mate dat verzoeker deze tegenstrijdige verklaringen wijt aan de hoger aangekaarte omstandigheden waarin het interview bij de DVZ wordt gehouden, verwijst de Raad naar zijn overweging sub 5.4.1. waarbij wordt besloten dat de bij de DVZ opgetekende verklaringen wel degelijk overeenstemmen met wat verzoeker er heeft verklaard en er geen elementen aanwezig zijn ter verschoning voor de vastgestelde incoherente verklaringen.

Ook wat betreft de scheiding van zijn zus waarvan verzoeker verklaart dat AAH haar hiertoe verplichtte, bemerkt de commissaris-generaal terecht dat uit niets blijkt dat deze scheiding – die hij bovendien slechts staaft met kopieën, documenten die zonder al te veel moeite kunnen worden vervalst – enigszins verband houdt met hem. Verzoeker brengt geen elementen bij die hier anders over doen denken.

5.6. Wat betreft de verklaarde ontvoering op 17 maart 2014 en het proces-verbaal dat verzoeker voorlegde van de klacht die zijn vader de dag na de ontvoering zou hebben ingediend, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

5.7. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De kopie van de eerste pagina van uw paspoort is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit en werpt geen ander licht op beoordeling van de door u aangehaalde vluchtmotieven. Kan hier overigens nog worden aan toegevoegd dat ook uw verklaringen over waar uw paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zich momenteel bevinden evenmin overtuigen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op de DVZ dat uw paspoort in de zee gevallen was tussen Turkije en Griekenland en dat uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs nog in Irak lagen (DVZ vragenlijst). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat al uw documenten in de zee gevallen zijn (CGVS p.7). U ging verder en zei dat u niet kon vertellen dat uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs ook in de zee dreven aangezien u de waarheid niet verteld had over Griekenland (CGVS p.7). Dit houdt geen steek, daar u bij de DVZ wel verklaarde dat uw paspoort er over boord is gegaan. U zou bang geweest zijn en u wist niet waarom u al deze bedrieglijke verklaringen aflegde. Het mag duidelijk zijn dat bovenstaande ook geenszins uw geloofwaardigheid ten goede komt.”*

5.8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing vastgestelde onvolledigheden, oppervlakkigheden, incoherenties, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden integraal overgenomen.

Verzoeker beperkt zich tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

5.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, CF en DN, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

In casu wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt evenwel duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. De focus dient aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 19 augustus 2022 de beschikbare landen-informatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad verder aangevuld en geactualiseerd aan de hand van volgende rapporten: COI Focus *“Irak – veiligheidssituatie”* van 24 november 2021 en EUAA *“COI report Iraq: security situation”* van januari 2022. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level

guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Beits is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanvallen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raket-aanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities - leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad de analyse van de commissaris-generaal over. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in

de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de meest recente EUAA Country Guidance Note over Irak van juni 2022 (p. 184-187).

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

6.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES